

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Alexandrem Királyem, Ph.D., advokátem se sídlem Ludvíka Poděště 1883/5, Ostrava, proti žalované: **Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 2732/8, Plzeň, proti rozhodnutí rektorky Západočeské univerzity v Plzni ze dne 14. 3. 2013, č. j. ZCU 008273/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 10. 2014, č. j. 57 A 48/2013 - 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který mu bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo k jeho žalobě zrušeno shora uvedené rozhodnutí rektorky Západočeské univerzity v Plzni (dále jen „rozhodnutí rektorky“) a žalované byla zároveň uložena povinnost uhradit náklady řízení. Rozhodnutím rektorky byla ve výroku I. zamítnuta stěžovatelova žádost o přezkoumání rozhodnutí prorektora pro studijní a pedagogickou činnost ze dne 14. 12. 2011, č. j. PR-P-1379592/12/11, a výrokem II. byla zamítnuta jeho žádost o prominutí poplatku za studium vyměřeného uvedeným rozhodnutím.

[2] Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud shledal nedůvodnou námitku týkající se toho, že stěžovatel absolvoval jediný magisterský studijní program a žádný bakalářský, a proto mu neměl být vyměřen poplatek za studium v dalším bakalářském nebo magisterském programu dle § 58 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Pokud stěžovatel poukazuje na své studijní výsledky v rámci předchozího studia, je nutné podmínku pro snížení, prominutí nebo odložení termínu splatnosti poplatku formulovanou ve statutu žalované vykládat tak, že tyto výsledky nemohou být zohledněny. Stěžovatel v žádosti, resp. v odvolání neuvedl svoji finanční situaci, která by neumožňovala vyměřený poplatek uhradit. Tvrzení ohledně porušení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách je opožděným rozšířením žaloby o nové žalobní body, a proto se jím nemohl zabývat.

[3] Soud však shledal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Stěžovatel odůvodnil žádost svojí vážnou nemocí, avšak žalovaná neurčitý právní pojem *vážná nemoc* neporovnála s jeho argumentací a neučinila závěr, zda to, co tvrdí a prokazuje, je vážnou nemocí. Žalovaná pochybila i v tom, že ačkoliv vymezila pro rozhodnutí o žádosti o snížení či prominutí poplatku bez upřesnění *vážnou nemoc*, v rozporu s poučením připojila v odůvodnění ke své argumentaci kritéria další, a to účelovost jeho tvrzení. Rozhodnutí rektorky je dále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokud měla žalovaná pochybnosti o správnosti tvrzení o nutnosti péče o osobu blízkou, bylo její povinností ho vyzvat k prokázání tohoto tvrzení. To se však nestalo, a žalovaná tak nemohla kvalifikovaně přezkoumat tento důvod.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které nejprve uvádí, že napadá tu část rozsudku, ve které krajský soud vyjádřil závazný právní názor, kterým se bude žalovaná v dalším řízení řídit. Obsahem závazného právního názoru je posouzení žalobních námitek, které shledal soud neopodstatněnými. Tato část rozhodnutí není ničím jiným než rozhodovacím důvodem (*ratio decidendi*), a proto výtky směřuje do této části rozsudku. Kasační stížnost je přípustná, jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, na který navázal i rozsudek ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 48/2011 - 66.

[5] Dle stěžovatele soud pochybil, pokud dovodil, že při posuzování rozhodování o žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku nesmí přihlídnout ke studijním výsledkům v předchozím studiu daného studenta. Žalovaná měla respektovat zásady pro modifikaci výše nebo splatnosti poplatků za studium, které měla předem stanovit ve svém vnitřním předpisu. Soud se měl zabývat žalobním bodem ohledně porušení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách. Navíc se v tomto případě jedná o vadu, ke které měl přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel dále namítá, že by mu žalovaná měla stanovit poplatek za studium, pokud studuje svůj první bakalářský program. V závěru kasační stížnosti napadá výrok o nákladech řízení a související část odůvodnění.

pokračování

[6] Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[9] Podle § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná.

[10] Výkladem pojmu *kasační stížnost směřující proti důvodům rozhodnutí soudu* obsaženého v tomto ustanovení se nedávno zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, dospěl k závěru, že „[k]asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná“.

[11] Dále rozšířený senát uvedl, že „[d]omáhá-li se stěžovatel kasace rozsudku, mohlo by být výsledkem řízení o kasační stížnosti zrušení rozsudku, který však byl vydán v jeho prospěch. Takový postup však odporuje konstrukci subsidiarity mimořádných opravných prostředků i důvodů kasační stížnosti, které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. Těmito důvody jsou především tvrzené vady stížností napadeného rozhodnutí krajského soudu či soudního řízení nebo vady postupu správního orgánu spolu s nesprávným hodnocením tohoto postupu krajským soudem. Stěžovatel by musel uplatňovat výhrady proti pro něj příznivému výroku rozhodnutí, což není v souladu s kontradiktorním charakterem soudního řízení“.

[12] V nyní souzené věci krajský soud shledal část žalobní argumentace nedůvodnou a k části uvedl, že se jí nemůže zabývat (viz bod [2] tohoto rozsudku). Ve zbývajícím ovšem žalobu posoudil jako důvodnou (viz bod [3] tohoto rozsudku). Lze tak shrnout, že stěžovatel byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný, neboť krajský soud k jeho kasační stížnosti rozhodnutí rektorky zrušil.

[13] Co se týče výroku ve věci samé, stěžovatel pouze brojí do jeho důvodů, a to aniž by zároveň usiloval o jeho změnu. I když se v petitu kasační stížnosti stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu, fakticky nenamítá, že by krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak. Svým postupem se domáhá kasace rozsudku vydaného v jeho prospěch. Takový postup je s ohledem na shora uvedený názor rozšířeného senátu soudním řádem správním vyloučen.

[14] Stěžovatel mimo to kasační stížností napadá výrok o náhradě nákladů řízení a související částí odůvodnění napadeného rozsudku.

[15] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře zabýval i pojmem *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení*. V rozsudku ze dne 20. 9. 2004,

č. j. 4 Ans 1/2004 – 53, tak dovodil, že „za stávající právní úpravy nelze ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případná nesprávná rozhodnutí krajských soudů [...] o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé, nicméně zákonodárce v tomto ohledu přezkoumání rozhodnutí uvedených soudů vyloučil a Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá, než tuto zákonnou úpravu respektovat.“ (srov. k tomu též usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64).

[16] Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel svou kasační stížností nenapadá výrok ve věci samé, ale pouze výrok o náhradě nákladů řízení. Ani takový postup vzhledem k závěru vyslovenému v citovaném rozsudku soudní řád správní nepřipouští.

[17] Za této situace dospěl soud k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná dle § 104 odst. 2 s. ř. s., a proto se jí meritorně dále nezabýval.

IV. Závěr

[18] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřípustnou, tak ji dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 2 a 120 s. ř. s., odmítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[19] O nákladech řízení před Nejvyšším správním soudem bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 a 120 s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[20] Podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč stěžovateli, a to ve lhůtě dle § 10a odst. 1 uvedeného zákona.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu